

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/49/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117215797
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:6117215797.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Martina Fiľakovského v právnej veci žalobcu RITRO Invest spol. s r. o., so sídlom L. Svobodu 2493/52, 058 01 Poprad, IČO: 44 540 973, zastúpený AKMG, s. r. o., so sídlom Dolná 6A, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 800 589 proti žalovanému Hokejový klub Poprad, a.s., so sídlom Športová 1397/1, 058 01 Poprad, IČO: 51 407 361, o zaplatenie 5.000 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 29. júna 2018 č. k. 17C/45/2017-173 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- eur s 5 %-ným p. a úrokom z omeškania od 16.02.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Súd vec právne posúdil okrem iného podľa ustanovenia § 657, § 100 ods. 1, 2, § 101, § 517 ods. 1 prvá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „C.s.p.) a dospel k nasledovným záverom.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.000 eur s príslušenstvom. Dôvodom podania žaloby je skutočnosť, že právny predchodca žalobcu E. N. N. a žalovaný uzavreli dňa 14.11.2013 zmluvu o pôžičke, v zmysle ktorej bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 5.000 eur titulom bezúročnej pôžičky za účelom úhrady hráčskych odmien 09/2013 so splatnosťou najneskôr do 7 dní od výzvy veriteľa. Listom zo dňa 29.11.2016 veriteľ ako postupca oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky žalobcovi. Výzvou zo dňa 06.02.2017, doručenou dňa 08.02.2017 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy do 7 dní od doručenia výzvy. Súd vydal vo veci platobný rozkaz dňa 15.6.2017, proti ktorému v zákonnej lehote podal žalovaný odpor. Následne žalobca navrhol pokračovať v konaní. Žalovaný v podanom odpore poprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že v ňom uvádzanom čase došlo k fyzickému odovzdaniu sumy 5.000 eur titulom pôžičky v hotovosti právny predchodcom žalobcu žalovanému. Žalovaný namietal, že v predmetnom prípade došlo k uzatvoreniu spornej zmluvy o pôžičke iba vďaka konaniu právneho predchodcu žalobcu, ktorý konal pri podpise zmluvy o pôžičke v mene žalovaného, pričom týmto konaním nekonal v záujme žalovaného, ale výlučne vo svojom vlastnom záujme. Pôžička je reálny kontrakt a žalovanému neboli v skutočnosti nikdy odovzdané peniaze, ktoré mali mu byť poskytnuté

v zmysle predloženej zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom právnych zástupcov strán sporu, svedkov X. W., E.. N. N. a listinnými dôkazmi: zmluvou o pôžičke z 12.12.2013, príjmovým pokladničným dokladom výzvou na plnenie z 06.02.2017, zmluvou o postúpení pohľadávok z 06.12.2016, oznámením o postúpení pohľadávok, čestnými prehláseniami X. W., X. X., správou Kriminálneho úradu finančnej správy a ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvoria súčasť spisu. Vykonaným dokazovaním prostriedkami procesného útoku i procesnej obrany súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. V konaní žalobca preukázal listinným dôkazom uzavretie zmluvy o pôžičke medzi E.. N. N. a žalovaným dňa 14.11.2013, predmetom ktorej bola pôžička vo výške 5.000,- eur. Podľa čl. II bod 1 Zmluvy o pôžičke z 12.12.2013, dlžník dňom podpísania tejto zmluvy potvrdzuje prevzatie pôžičky v sume 5.000,- eur (slovom päťtisíc eur) a súčasne sa zaväzuje predmetnú sumu vrátiť veriteľovi najneskôr do 7 dní od výzvy veriteľa. V rámci procesnej obrany žalovaný namietal, že nedošlo k reálnemu kontraktu, odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému. Žalobca čestnými prehláseniami X. W., X. X. (predtým X.), výpoveďou svedkov X. W. i E.. N. N., príjmovým pokladničným dokladom i správou Kriminálneho úradu finančnej správy mal jednoznačne preukázanú existenciu reálneho odovzdania finančných prostriedkov titulom uzavretej zmluvy o pôžičke. Zmluvou o postúpení pohľadávky z 29.11.2016 došlo k postúpeniu pohľadávky titulom zmluvy o pôžičke na žalobcu. V zmluve o pôžičke bol v čl. II bod 1 dohodnutý termín na vrátenie pôžičky najneskôr do 7 dní od výzvy veriteľa. Veriteľ vyzval na vrátenie finančných prostriedkov žalovaného výzvou z 06.02.2017 v lehote do 7 dní od doručenia výzvy. Výzvu žalovaný prevzal 08.02.2017 (č. I. 6 spisu), doposiaľ požičanú sumu žalobcovi nevrátil, súd preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalovaný nepreukázal vrátenie požičanej sumy. Kriminálny úrad predmetný dôkaz predložiť nemohol, preto súd návrh na doplnenie dokazovania dopytom na Kriminálny úrad zamietol. K námietke premlčania uplatneného nároku žalovaného súd prvej inštancie konštatoval, že na námietku premlčania prihliadol a dospel k názoru, že právo premlčané nie je. Všeobecná premlčacia doba začala plynúť podľa § 101 Občianskeho zákonníka dňa 16.02.2017, do podania žaloby dňa 06.06.2017 premlčacia doba neuplynula. V konaní strany sporu v rámci procesného útoku i procesnej obrany poukazovali na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Súd sa pri posudzovaní premlčania nároku priklonil k názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v rozsudku vo veci sp. zn. 4 Cdo 146/2008, podľa ktorého „ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou ani iným spôsobom, možno podľa § 563 Občianskeho zákonníka o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Uvedené ustanovenie obsahuje dispozitívne pravidlo dávajúce veriteľovi právo určiť čas plnenia, teda vyvolať splatnosť, ktorá nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Podľa názoru dovolacieho súdu aj v prípadoch, v ktorých čas splnenia nebol dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, začína premlčacia doba plynúť dňom splatnosti dlhu, ak obsahom záväzku je povinnosť niečo dať alebo konať. I keď začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova „mohlo“ a nie „mohol“), nemôže predchádzať vzniku nároku, ktorý vzniká až splatnosťou. V právnej teórii je nárok chápaný ako právna možnosť uplatniť svoje subjektívne právo, t.j. domáhať sa právnej ochrany jeho realizácie. Napr. z pôžičky vznikne subjektívne právo veriteľa na vrátenie požičanej veci. Nárok na jej vrátenie mu však vznikne až v dobe, keď sa pôžička stane splatnou (Knapp, V.: Teorie práva, 1. vydání. Praha, C. H. Beck 1995, str. 197). Až splatnosťou vzniká možnosť uplatnenia práva na súde, ktorá je pojmovým znakom nároku. Pokiaľ by veriteľ podal žalobu skôr, ako by požiadal dlžníka o splnenie dlhu, teda skôr ako by nastala splatnosť dlhu, nebola by actio nata. Žaloba by bola predčasná, pretože by ňou nebol uplatňovaný existujúci nárok. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že doručením žaloby obsahujúcej výzvu na plnenie by nastali hmotnoprávne účinky tohto úkonu spočívajúce vo vzniku nároku. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka použitím slov „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň, keď sa právo skutočne mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda keď je actio nata, a nie na deň, keď by sa mohlo po prvý raz uplatniť, teda keď by mohla byť actio nata.“ Je zrejmé, že dovolací súd sa pri riešení tejto otázky odklonil od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí R 28/84, na ktoré nadväzuje rozhodnutie vo veci sp. zn. 3Cdo 174/2016. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že ak v prípade, že nebola splatnosť záväzku v zmluve určená, by premlčacia doba začala plynúť od splatnosti dlhu, znamenala by neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby prakticky na neobmedzenú dobu. Súd prvej inštancie je názoru, že tým, žeby premlčacia doba v týchto prípadoch začala plynúť deň po uzavretí zmluvy, bol by veriteľ neprimeraným spôsobom ukrátený na svojich právach. Veriteľ má právo vyzvať na plnenie napr. 2 roky po uzavretí zmluvy a v prípade osvojenia takého názoru, by bol ukrátený pri možnosti uplatnenia nároku - premlčacia doba by bola výrazne skrátená. Súd súčasne priznal žalobcovi i uplatnený nárok z omeškania v súlade s citovanou právnou úpravou odo dňa 16.2.2017 s poukazom na výzvu na plnenie zo dňa 6.2.2017, ktorú žalovaný prevzal 8.2.2017 a

podľa ktorej mal do 15.2.2017 žalobca plniť záväzkov. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

4. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. V podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov a na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ďalej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Vo vzťahu ku konkrétnemu pôvodnému veriteľovi v danej veci - E.. N. N. - je potrebné zdôrazniť, že od roku 1996 až do roku 2015 pôsobil v rôznych pozíciách u žalovaného a k postúpeniu svojich tvrdných pohľadávok pristúpil až potom, čo bol z funkcie odvolaný a jednak nie je zrejmé, či vôbec disponoval tak vysokou finančnou hotovosťou, aby mohol žalovanému poskytnúť opakované pôžičky, napr. za rok 2015 celkovo v sume 46.100 eur. Uvedené žalovaný namietal už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný poukazuje na to, že všetky pôžičky zneli na sumy relatívne nízke (do 5.000,- eur, okrem dvoch 10.000,- eur), aby neboli prevody realizované bankovým prevodom, ale len v hotovosti. Účelom uzatvárania opakovaných zmlúv o pôžičke s rôznymi osobami (ktorých vzťah k žalovanému nie je jasný) bol výlučne spôsobom, ktorým mali byť pre klub získané finančné dary na zabezpečenie jeho ďalšieho chodu. Medzi vtedajším veriteľom a žalovaným bolo dohodnuté, že požičané prostriedky sa veriteľovi vracat' nebudú, pretože v skutočnosti v nich išlo o dar. Až po odvolaní pôvodného veriteľa z funkcie v klube došlo k postúpeniu pohľadávok a k ich vymáhaniu. Žalovaný zastáva názor, že predmetná pôžička je neplatným právnym úkonom, keďže v nej išlo o simulovaný právny úkon, ktorým bol zastretý iný právny úkon a to darovacia zmluva. Minimálne na strane žalovaného absentuje vôľa uzavrieť zmluvu o pôžičke, keď žalovaný jednoznačne pristúpil k danému modelu, ktorý navrhol samotný svedok a bývalý konateľ žalovaného E.. N. N. - teda zabezpečenie finančných prostriedkov na bežný chod klubu, výplaty hráčov a úhrady faktúr klubu simulovanou pôžičkou. Žalovaný však (v rozhodnom čase konal ako konateľ samotný E.. N.) konal v presvedčení, že ide o dar, a teda že poskytnuté prostriedky sa veriteľom nebudú vracat'. Žalovaný v odvolaní poukázal na existujúce prepojenie medzi pôvodným veriteľom a žalovaným a na právny názor NS SR vyslovený v rozsudku Obdo V53/2003 (publikovaný pod č. 48/2005), v zmysle ktorého: „Personálne prepojenie obchodných spoločností sa neprieči dobrým mravom. Správanie sa týchto osôb v obchodných vzťahoch však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé, neodporujúce základným morálnym zásadám prevládajúcim v spoločnosti, ktoré vymedzujú konanie zodpovedajúce dobrým mravom...“. Žalovaný zastáva názor, že uvedené možno analogicky aplikovať aj na daný vzťah (svedok - žalovaný), keďže svedok ako konateľ žalovaného takto využil svoju funkciu a v rozpore s dobrými mravmi umelo fabrikoval zmluvy o pôžičke, z ktorých poskytnuté prostriedky sa nemali vrátiť, avšak po jeho odvolaní z funkcie sa ich úhrad začal domáhať. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie bez ohľadu na argumentáciu uvedenú pod bodom II. tohto odvolania vzniesol námietku premlčania. Súd prvej inštancie na namietnuté premlčanie neprihliadol, avšak vzhľadom na nižšie uvedené žalovaný zastáva názor, že v tomto smere súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný poukazuje na to, že už v judikáte R 28/1984 bol prijatý záver, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“. Na tomto závere sa ustálila aj neskoršia súdna prax (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo 25/2003, publikované v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 91/2004) zotrvávajúca na tom, že ak doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie a to s poukazom na § 563 OZ. Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je teda deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol. Žalovaný pritom poukázal aj na judikatúru k otázke plynutia premlčacej doby. Akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby (v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania) prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. V závere odvolania žalovaný namietal, že súd prvej inštancie neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prečo nevykonal znalecké dokazovanie navrhnuté žalovaným.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Okrem iných skutočností žalobca uviedol, že žalovaný svoje tvrdenia o tom, že zmluva o pôžičke zo dňa 14.11.2013 je neplatným právnym úkonom, pretože v nej išlo o simulovaný právny úkon, ktorým mal byť zastretý iný právny úkon a to darovacia zmluva. Žalovaný pred súdom prvej inštancie nepreukázal pravdivosť uvedeného tvrdenia. Žiadny dôkazný prostriedok ani len nenaznačil, že by sa v danom prípade malo jednať o dar, resp., žeby zmluvné strany mali takýto úmysel. V konaní bolo dokázané, že zmluva o pôžičke bola riadne uzavretá, má všetky náležitosti zmluvy o pôžičke a na jej základe boli žalovanému poskytnuté titulom pôžičky peňažné prostriedky a nepochybne bolo tiež preukázané, že poskytnutie prostriedkov je aj v účtovníctve žalovaného zaúčtované ako pôžička. Žalovaný nepredložil žiadne relevantné dôkazy na preukázanie jeho tvrdenia o nedostatku jeho vôle uzavrieť Zmluvu o pôžičke zo dňa 14.11.2013. K namietanému premlčaniu uplatňovaného nároku žalobca uviedol, že tvrdenie žalovaného o tom, že súd prvej inštancie neprihliadol na ním vznesenú námietku premlčania je zmätočné a zavádzajúce. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v odseku 21 uviedol, že „...na námietku premlčania prihliadol a dospel k názoru, že právo premlčané nie je. Všeobecná premlčacia doba začala plynúť podľa § 101 Občianskeho zákonníka dňa 16.2.2017, do podania žaloby dňa 6.6.2017 premlčacia doba neuplynula.“ Žalobca má za to súd prvej inštancie vznesenú námietku premlčania správne právne posúdil. Znalecké dokazovanie v predmetnom prípade by nemalo význam pre ozrejmenie skutkového stavu zodpovedajúceho objektívnej pravde.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Odvolací súd uznesením zo dňa 24.júna 2019 č. k. 16Co/49/2018-225, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.07.2019 pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalovaného HK Poprad, s.r.o., so sídlom Štefánikova 6, 058 01 Poprad, IČO: 36 506 176, vstúpil nový žalovaný Hokejový klub Poprad, a.s., so sídlom Športová 1397/1, 058 01 Poprad, IČO: 51 407 361.

8. Podľa ustanovenia § 80 ods. 3 C.s.p. ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

10. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je potrebné poukázať na ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. V prejednávanej veci k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke medzi veriteľom E. N. N. a dlžníkom HK Poprad, s.r.o., bez akýchkoľvek pochybností došlo dňa 14.11.2013.

12. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo zdôvodnil svoj záver, podľa ktorého žalobca svoj uplatnený nárok listinnými dôkazmi i vylúčením svedka E.. N. a X. W. preukázal.

13. K spochybňovanému záveru súdu prvej inštancie, že naopak žalovaný sa vo svojich vyjadreniach obmedzil len na spochybňovanie nároku žalobcu, avšak bez predloženia relevantných dôkazov, ktorými by svoje vyjadrenia podporil, odvolací súd uvádza nasledovné.

14. Ak žalovaný spochybňuje platnosť zmluvy o pôžičke s ohľadom „na všetky vyššie popísané okolnosti prípadu“ (str. 3 vyjadrenia žalovaného k žalobe) je na jeho strane, aby tieto tvrdenia preukázal. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný si svoju dôkaznú povinnosť nesplnil.

15. Podľa ust. § 191 C.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

16. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

17. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

18. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní za významné považuje svoje tvrdenia uvedené na str. 3 vyjadrenia žalovaného k žalobe, poukazujúc na to, že pôžička je reálny kontrakt a žalovanému neboli v skutočnosti nikdy odovzdané peniaze, ktoré mu mali byť podľa predloženej zmluvy o pôžičke poskytnuté ako pôžička, čím nemohol žalovanému voči právnomu predchodcovi žalobcu ani vzniknúť žiadny záväzok na vrátenie pôžičky, tak k tomu treba uviesť, že s uvedenou námietkou sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia náležitým spôsobom vypracoval.

19. Odvolací súd v otázke začatia plynutia premlčacej doby si osvojil právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí 4 Cdo 146/2008 uvádza, že cit.: „ Ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou ani iným spôsobom, možno podľa § 563 Obč. zák. o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Uvedené ustanovenie obsahuje dispozitívne pravidlo dávajúce veriteľovi právo určiť čas plnenia, teda vyvolať splatnosť, ktorá nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Podľa názoru dovolacieho súdu aj v prípadoch, v ktorých čas splnenia nebol dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, začína premlčacia doba plynúť dňom splatnosti dlhu, ak obsahom záväzku je povinnosť niečo dať alebo konať. I keď začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne (od slova „mohlo“ a nie „mohol“), nemôže predchádzať vzniku nároku, ktorý vzniká až splatnosťou.“

20. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že právo premlčané nie je. Všeobecná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka začala plynúť dňa 16.2.2017 a do podania žaloby dňa 6.6.2017 neuplynula.

21. S prihliadnutím na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

22. Zároveň v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu podľa ustanovenia § 396 ods.1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

23. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).